

Formanden (Krabbe): For blot at paapege et Tilfælde, hvori det ærede Medlems Sukommelse maasse vil komme mig til Hjælp, skal jeg gjøre opmærksom paa, at det Udtryk af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds, som vilde være det mest graerende, hvis det, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds mener, havde lydt saaledes, at Thinget „havde ladet sig føre bag Lyset“ lød saaledes, at Thinget havde „følt sig ført bag Lyset“. Udtrykket er ganske vist saadant, at det kan vække nogen Bevægelse, men der ligger ikke med Nødvendighed nogen uberettiget Insinuation deri. Flere af de Ytringer, som det ærede Medlem iøvrigt mente at gjengive, ere heller ikke gjengivne saaledes, som de faldt fra det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds, og i den Henseende tror jeg ogsaa at turde henvise til Tidenden.

Timestad: Saaledes som jeg har gjengivet det førstnævnte Udtryk, har jeg ogsaa noteret det, og jeg tror ogsaa, at det er faldet saaledes, at Thinget havde „ladet sig føre bag Lyset“ af Forhandlingerne med en forhenværende Minister. — Jeg hørte, at det ærede Medlem havde lagt an paa at bruge saa overordentlig milde og venlige Ord overfor den forhenværende Minister, fordi han nærede en saa særlig Belvillie for ham — ligesom han ogsaa mente, at Statsrevisionen havde været en overordentlig Belvillie for ham — og det ærede Medlem ubtalte endvidere, at der var Ingen blandt alle Flertallets Modstandere her i Salen, som vilde finde en velvilligere Bedømmelse hos Flertallet end den nævnte forhenværende Minister. Nu kan man begribe, hvorledes det vilde gaa os Andre. Naar den Omstændighed, at Statsrevisionens Flertal, saaledes som det paa tydelig Maade gjør det, har sigtet den paagjældende Minister for Uordholdenhed, fremstillet ham som tvetunget, som den, der gik ud paa at fordsølge for Rigsdagen Sagens virkelige Forhold, ja endogsaa — og hvorfor ikke — har ladet skimme igennem i Slutningen af sin Betænkning, at der har været en lille Forstaelse mellem ham og Entrepreneurerne — jeg veed ikke, om i Form af Douceurer — der gjorde, at hans Interesse for Entrepreneurerne var stærkere end for Statskassen, naar dette, siger jeg, skal betragtes som Lejn paa særlig Belvillie, en Belvillie, som ikke vilde komme Noget af os Andre tilgode, hvis vi vare i samme Tilfælde, saa maa jeg sige, at saa gruere jeg for, hvorledes det kunde gaa os. — Det forekom mig ogsaa høist ubilligt, naar det ærede Medlem beskrev mig som En, der er paa fuld Flugt, og fremstillede Sagen saaledes, at jeg søgte at dække min Retraite ved „voldsomme Angreb paa Statsrevisionen“. Jeg skal nu slet ikke disputere med det ærede Medlem, om hvorvidt jeg kan siges at være paa fuld Flugt, og om

de to Medlemmer, der talte igaar, have drevet mig paa Flugten; det skal jeg ganske lade staa hen, og kun sige, at jeg tror ikke, det ærede Medlem vilde have brugt det Udtryk, naar han vidste, i hvor komisk en Belysning han satte sig ved at bruge det. Men jeg siger, at det var høist ubilligt af det ærede Medlem at fremstille min Optraeden som et „voldsomt Angreb paa Statsrevisionen“, thi hvorledes er Forholdet? Det er, at der af Statsrevisionens Flertal i Realiteten er gjort et yderst voldsomt Angreb paa en forhenværende Minister — saa meget voldsommere, som man har lagt an paa at bruge milde og ikke altfor stærke Ord —, og at jeg nu har mødt dette Angreb, betegnes da saaledes, at jeg gjør et „voldsomt Angreb paa Statsrevisionen“. (Berg: Paa hvis Side er Sandheden?) Ja, derover er det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds ikke Dommer. (Berg: Heller ikke det ærede Medlem). Ganste rigtigt, heller ikke jeg; lad os derfor gaa til en upartisk Domstol, vi ønske intet Bedre.

Jeg skal efter disse Bemærkninger gaa over til, i saa stor Korthed jeg formaar at følge det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds's lange Udvikling. Det ærede Medlem forsøgte først paa at redde Statsrevisionens Standpunkt med Hensyn til Reserverfonden; han gjorde atter et fortvivlet Forsøg i den Retning. Jeg kan nu ikke lade være, skjøndt jeg allerede igaar har gjort det, atter idag at fremhæve det overordentlig Pudsigte, der er i, at man paa dette Punkt succesfult har set sig nødsaget til at indtage den ene Position efter den anden. Først kommer Statsrevisionen med sin Betænkning (Berg: Hvor man allerede er paa Retraite!), ja, man var rigtignok meget slem paa Retraite der. Statsrevisionen fremstillede Sagen saaledes, at der i 1855 var foregaaet Noget, som viste, at det ikke paa nogen Maade var Ministeren tilladt at røre Reserverfonden uden Bevilling, og derpaa støttede den saa dette meget stærke Angreb mod den Ulovlighed og Kompetenceoverskridelse, der skulde have fundet Steb. Det var ikke faldet Statsrevisionen ind, at hvis der ikke i 1855 havde været en saadan Overenskomst, en saadan Vedtagelse, som fandt sit Udtryk i Finantsloven, vilde Reserverfonden have staaet til Ministerens Raadighed til Driften af Theatret. Og hvorfor? Fordi man var fornuftig nok til at erkjende Rigtigheden af den Sætning, som den høitærede Minister igaar oplæste af Statsrevisionens Betænkning for 1868 — 69, nemlig den, at Theatret ikke i almindelig Forstand er bundet til Regnskabsaaret, hvorfor dets lovlige bestaaende Reserverfond er en Betegnelse; selve Reserverfonden er en tydelig Betegnelse af, at der er Noget, man skal ty til for at dække Underbalancen i et Theateraar. Men nu viste det sig imidlertid, at dette Standpunkt var uholdbart; det viste sig, at det, der var vedtaget i